

Дакле, канцер није обољење већ стање свести, и то оно субјективно кад човек умисли да му је нешто а заправо му није ништа па на послетку умре ни од чега, потпуно збуњен и здрав!

Мислим, да је обољење, и то озбиљно, она посланичка шака јада, односно, јадна шака би гласала за предлог закона који оболеле штити од отказа, мада, рекли смо, очигледно је све то само уобразиља оних што воле да им нешто фали, па макар то била и која година живота, али само да фали...

Но, рецимо и да је тај фамозни канцер заиста некаква болест- зашто би на основу тога неки били „привилегованији“ од других?!

Ако је већ неко седео на хладном бетону и разболео се од тог канцера значи ли то да послодавац треба да га трпи тако мушичавог и неодговорног, или да ослободи радно место за младог, једрог и доказано страначки здравог ударника?

Ма, гади ми се и сама помисао да неко заиста може бити толико бахат у ово време штедње: има канцер а још би и посао да задржи, док неки немају ни посао а камоли обољење приде, ако је канцер, рекосмо, болест уопште?!

Па, статистика вели да је за 800 процената повећан број доктора наука у минилих десет година, и сад испада да су се ти мученици онолико злопатили да по читаву ноћ куцају смс-ом докторате да би данас били проказани само зато што су здрави (Богу хвала)?!

Али, господо канцераши, ако могу тако да вас назовем, прозрела је вашу преварувладајућа већина!

Па њима не промакне ни „поскупљење“ туфахија у скупштинском ресторану, а камоли та срамота коју сте покушали да прогурате на мала парламентарна врата, заборављајући да Маја Гојковић вреба иза сваке кључаонице, осим оних у тоалетима, њих дужи Александар Мартиновић...

Не, заиста су посланици овог пута исправно поступили, водећи се оним принципом: „имаш кућу- врати стан“, или, „имаш канцер- врати радно место“, јер, господо, ако већ имате чиме да се „забављате“, прекраћујете време а богме и зарадите на томе- зашто бисте били изузети од отказа који вам прети чим послодавац начује да сте се накашљали и мимо паузе, или променили пелене више од два пута у току радног времена?!

Да, опште је познати да оболели од канцера итекако добро живе од дијагнозе, с обзиром да трошкове живота, па и сам живот, сведу на минимум!

Зраче се по читав дан ко у соларијуму, имају завидну колекцију лекова о којој поштени таблетоман може само да машта, сви им доносе воће, сокиће, слаткише, шта год им се прохте, ко да су уплатили ол-инклузив аранжмана не тобож оболели?!

Значи, господа би и преко ‘леба- погаче, односно, плату преко цитостатика!

Е, па неће моћи тако више, богами!

Ако сте већ болесни зна се: чај, облози од ракије ил лука, туширање млаком водом и сабајле на посао, или...

Помислите ли некад колико директора кубури с хемороидима од оноликих вожња службеним аутомобилима и седења у тобож удобним фотељама, али ћуте и трпе!

Колико само народних посланика живи без мозга и не жали се, већ најмање три пута годишње сврате до скупштине, пријаве се, сиђу у ресторан и ту муче своју муку далеко од очију јавности, не желећи да их ико сажалева, па ни конобар док тугаљиво гледају у њега и питају: „Па, како више нема печења- Божеееееее шта сам ти ја скривио?!“

Речју, није још дошло време за опуштање, баханалије и луксуз, господо, па да туморчић и евентуално понека метастаза буду заштитни знак привилегованих!

Јел лепо каже она мудрост: „Живот ти је онакав какве су ти мисли“, па мислите позитивно и ето тумора ко руком однесеног! Ма, ко курје очи, с тим што су оне далеко опасније, јер било је случајева да потпуно хендикепирају народне посланике кад из каљача пређу у „паћоти“ ципеле, а с тим се није зезати!

Да подвучемо и сумирамо- посланици су гласали ваљано, јер ако, рецимо, Вулин може да буде министар војни а није служио војску јер види ко кртица, може и оболели од тумора да ради ко бела лала, па и више од других јер неки, рекох, имају само посао и здравље а ови и посао и здравље и тумор приде, што му дође нешто као регрес или 13 плата!

Народни трибуни су рекли шта су имали и у праву су: тумор можда и не постоји, а ако и постоји питање је да ли уопште спада у реална обољења или хипохондрију, јер опште је познато да још нико није умро од тумора, већ убеђења да га има и да, ето, мора да умре како не би испало да је лагао у друштву!

Рекох и поновићу- ако посланици (част реееееетким изузецима) могу да живе без мозга и притом не кукају на онолики холестерол, вала могу ти с канцерима!

Имају фронтану на Славији, кажу да лечи док свира, светли и прелива, па ето им је, чим је оправе, за две, најкасније две и по године...

До тада, нек се стрпе мало, аман! Није канцер кијавица па да се може умрети од тога...

Мислите позитивно и проћи ће! Ако не прође- сами сте криви, нисте мислили довољно позитивно и тачка!

(Два у један)